

HAZAFY

PÁRATLAN OLDAL - LXI. évfolyam, 31. szám, 2017. augusztus 4.

„1983-ban, miután lemondtam a vezetői pozícióról, elküldtem tapasztalataimat a Honvédelmi Minisztériumba, azóta sem kaptam visszajelzést.”

Tudom: a csattanónak a végén van a helye, most mégis engedtessek meg a formabontás.

Az ország tíz legjobb gimnáziuma közé tartozott a nyugat-magyarországi kisváros oktatási intézménye, amikor a szocializmus közepén (?), a hetvenes évek második felében „felvételt nyertem” ide. A magas színvonalú tanítás eljuttatta az osztály több mint kilencven százalékát különböző felsőoktatási intézményekbe. (Szerénységem tiltja, hogy megemlítssem az országos tanulmányi versenyeken elért eredményeket.) Osztályfőnököm utolsó évünkben igazgatóhelyettes lett.

Épp abban az évben, amikor úgy döntött a honvédelmi tárca, hogy a gimnáziumban működjék katonai képzés. (Nemcsak amiatt „adta magát” az ötlet, mert a városban komoly laktanya működött; de mert színvonalas oktatási intézményben képzelték el a jövő honvédőinek képzését.)

A katonai osztály (később osztályok) kezdetben szegregált formában működtek, majd nem. Akárhogy is: a gimnázium színvonalát pár év alatt lesüllyesztette e képzés. 1989 szeptemberében már nem indult „katonai osztály”. De azóta sem sikerült az egykor patinás intézménynek visszaküzdenie magát az élbolyba.

Hogy miért? Az első mondat talán megválaszolja. Egykori osztályfőnököm, egykori igazgatóhelyettes mondta ezt nekünk 2017 nyarán, az osztálytalálkozón.